

La incertesa agafada per la cua

Incertesa: "Qualitat d'incert. Incert: 1. Que no té certesa d'una cosa; que no sap si és o no és, si és tal o tal altra. 2. De què no es té certesa; dubtós; no sabut de manera certa..." Són algunes de les entrades del *Diccionari Català-Valencià-Balear* de Francesc de B. Moll sobre un mot de moda, un prêtre à porter emocional d'actualitat rabent. Fa un cert temps Picasso agafava el desig per la cua i en feia un espectacle a mig camí de l'absurd quotidià i l'angoixa existencial. Avui el monstre edípic s'ha transmutat en un espectre cor-

secant: el dubte davant la possibilitat cada cop més remota d'un treball creatiu; la por enfront una guerra anunciada a bombo i platerets mediàtics malgrat es pregoni el contrari; l'obertura del temps de cacera de vots, en unes eleccions democràtiques amb plom a les ales i on la incertesa dels resultats comparà més o menys lliure a pesar dels paranys d'enquestes massa sovint fraudulentos... Servituds del viure en societat, és clar. I que perjudiquen seriosament la salut, tot i que les autoritats culturals no es pronuncien i ens n'aler-

tin. En aquests dies d'incerteses pornoespectaculars, i qui sap si per encàrrec profilàctic, ha aparegut un llibre providencial: *El regal de la comunicació* (Ara Llibres), obra i gràcia del catedràtic i assagista Sebastià Serrano (Bellvís, 1945). En les seves pàgines, el "noi de Bellvís" ens dona instruccions per a poder conviure amb la nostra incerta realitat. I sobreviure'n. Avui, quan els Tres Tenors Apocalíptics (Bush, Blair i Aznar) entonen l'ària de *l'addio a la vita*, les noves formes polítiques que emergiran del caos bèl·lic, criaran pregones incerteses vitals que el Sebastià, Serrano ell, ens alerta com torejar. Comunicació interpersonal (la democràcia del tacte i del contacte, del somriure, de l'escoltar atent) que

reclama el ritual del boca a orella, sense intermediaris tecnològics. Redescobrir aquelles litúrgies socials, que com el teatre, convoquen el concurs, en directe i en viu, dels actors socials i polítics en un escenari cada cop més convuls. Incert.

Perquè, malgrat avenços d'última generació cibernètica, estem on sempre. Com el Hamlet cagadubtes i el seu "ser o no ser, aquesta és la qüestió" personal i col·lectiva. O com Vladímir i Estragó, aquell parell de pallasos que encara estan esperant Godot: "La nit galopa i acabarà per llançar-se damunt nostre, paf! així! en el moment en què menys ens ho esperem... És així com van les coses en aquesta marrana terra".